

tähhendama, et maiaist peab hädada toušma?
Eks hädada olle hädada, tulgo kust tahhab?

„Ons siis surm ikka surm, tulgo ta Zum-
mala seaduše järrel, tulgo ta kurja innis-
meše patto läbbi? Ommeti teame, et tei-
sed surrewad ommaiš pattudes, teised ont-
sašte ärralahkuwad, ja kumb parrem on
teame ka!”

„Wišsist sinna tähhendasiš sedda, miš
nüüd allati kirjades nimmetatakse, seäl Aia-
wites pero walgušes, seäl Wina katkus, seäl
Kalendrites, seäl Kuldorrus ja miš muud
seddasuggused ramatud on, ja need sind
pannud ni sureks targaks?”

„Kül on winal süüd! Ommeti wiin ei
woiks hädada tehha, kui polleks rahwal him-
mo kahjo teggewa jomaia peäle. Ei pea meie
ka mitte üksipäinš selle ehk teise wigga peä-
le watama, waid keige wiggaduše peäle
ülleüldes, et kegi keige hädada eest woiks hoida.

„Minne nüüd! Zubba lähhed koggoni

targemaks ramatoteaggiatsest! Sinnaš jo
tahhad kalendri teggiaks toušta?”

„Tousen, ehk tousemata jaän, ommeti
rummal sanna olli se, et meie moisa wan-
nema käst sulle hädada teeb!”

„Rägi miš tahhad,” waštäs Karel,
„minna ennam ei kule ühtegi sinno juttusi!”
Nüüd astus Karel emale Tomast ärra, pool
wihhane, otse kui olleks süddame tunništus
temma enneses tedda jo hukka moistnud, ja
kui püaks temma isse ennašt peita ärra enne-
se ja teistegi eest, kes seisid ümberringi ja
kuulsid peält, miš mõllemad räkisid. — Ag-
ga noor perremees, Kemba Mik, seisid
Toma kõrwal ja ütles:

„Armas täddimees! ikka ma pallun, et sa
näitad meile, kust sa arwad hädada ülleüldsa
tullewad. Minna tahhaksin hea melega sed-
da õppida ja wata, küllamehhed seiswad ja
watawad sinno peäle odates, et annaksid
neilegi sedda luggu teada.”